

k tomuto dávk. řádu stanoví se v pol. C 4 j) za propůjčení koncese k výrobě a prodeji zbraní a střeliva dávka pevnou sazbou, odstupňovanou podle počtu obyvatel ve stanovišti živnosti.

Podle § 5 odst. 3 cit. zák. č. 53/1925 jsou dávky stanovené pevnou sazbou splatny dříve, než se ukončí příslušný úřední úkon nebo než se dodá straně vyřízení o oprávnění nebo výhodě. Z toho plyne, že v případě, kde jde o poskytnutí oprávnění nebo výhody, pro uložení a splatnost dávky za úřední úkon stačí, bylo-li úřadem straně sděleno, že žádané oprávnění nebo výhoda jí byla udělena. Že by v době předepsání sporné dávky za úřední úkon žádost st-lova o propůjčení koncese k prodeji střeliva nebyla bývala tímto způsobem vyřízena, stížnost netvrdí.

Okolnost, že st-li nebyla koncesní listina ještě doručena, jest tedy nerozhodnou, protože, jak bylo uvedeno, splatnost dávky nastává v takových případech dříve než se dodá straně konečné vyřízení o oprávnění nebo výhodě. Rovněž tak nemohla míti na povinnost st-lovu, zaplatiti uloženou dávku, žádného vlivu okolnost, že st-l dodatečně prohlásil, že se vyřízení své žádosti o udělení koncese vzdává a na koncesi ne-reflektuje, neboť v té době byl tu již úřední úkon, který byl podle zák. dostatečným podkladem pro uložení dávky. Zda st-l oprávnění, jehož udělení bylo obsahem onoho úředního úkonu, skutečně použil nebo ne, je pro povinnost zaplatiti uloženou dávku nerozhodno.

Jest tedy výrok žal. úřadu ve shodě se zák. Výrok ten netrpí však ani vadností, kterou spatřuje stížnost v tom, že úřad nekonal šetření o tom, kdy st-l žádost o propůjčení koncese odvolal, neboť ze správních spisů, které měl žal. úřad při svém rozhodování, bylo patrné, že odvolání žádosti o propůjčení koncese se stalo až po tom, kdy již byl st-l o kladném vyřízení žádosti vyrozuměn a kdy již dávka mu byla předepsána. Podle toho, co svrchu vyloženo, bylo toto zjištění dostatečným podkladem pro úsudek žal. úřadu, že žádost byla odvolána teprve, když nastala již splatnost sporné dávky.

Č. 7713.

Zaměstnanci veřejní: Diety z důvodu vedení dvojí domácnosti nepřislušejí za dobu, kterou zaměstnanec ztráví na dovolené.

(Nález ze dne 25. ledna 1929 č. 1363.)

Věc: Dr. Jindřich K. v U. (adv. Dr. Eugen Doktor z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti o diety.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Podle obsahu stížnosti byl st-l ze Š. přidělen ke kraj. soudu v U. Ježto příslušníci jeho domácnosti pro nedostatek bytů v U. zůstali nadále v Š., byly st-li vypláceny diety z důvodu vedení dvojí domácnosti. Výnosem presidia vrch. zem. soudu v Brně z 8. října 1926 byly st-li po dobu jeho dovolené, t. j. od 4. srpna — 31. srpna 1926

diety s poukazem na výn. min. sprav. ze 13. prosince 1925 č. 50.000 odepřeny.

Stížnost, kterou st-l do výnosu tohoto podal, byla nař. rozhodnutím zamítnuta s poukazem na výnos min. sprav. z 8. února 1919 č. 2566, dle něhož nepřísluší diety za vedení dvojí domácnosti za dny ztrávené na dovolené. Dále bylo nař. rozhodnutím vysloveno, že se nál. nss-u Boh. A 4098/24 ze dne 11. listopadu 1924 č. 19.700 — jehož se st-l dovolával — týká pouze diet substitučních a nevztahuje se tedy na diety za dvojí domácnost, které se liší od diet substitučních nejen výší, nýbrž i právní povahou, jsouce mimořádným opatřením, souvisejícím s bytovou krizí.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

St-l netvrdí, že jeho služ. poměr u kraj. soudu v U. byl poměrem substitučním, netvrdí také, že výnos min. sprav. z 8. února 1919 č. 2566, o který se žal. úřad opřel, není oním předpisem, který otázku diet z důvodu vedení dvojí domácnosti upravuje. Stížnost namítá jen, že předpis tento (t. j. výn. z 8. února 1919) jest v rozporu s předpisy §§ 42 a násl. a § 44 odst. 1 služ. pragm., ježto státní úředník má na každoroční dovolenou nárok a po dobu své dovolené zůstává v plném požitku svých příjmů.

Námítka tato není důvodná. St-l přehlíží, že § 44 odst. 1 služ. pragm. mluví o platech a v § 45 definuje pojem platu v ten rozum, že jím jest rozuměti »služné a aktivní nebo funkční přídavek«. Naproti tomu stanovil § 58 služ. pragm. v odst. II, že nárok na normální diety, na cestovní a substituční platy při venkovských služ. zaměstnáních, jakož i nárok na stěhovací poplatky se řídí předpisy o tom vydanými. Třebaže v kategorisování jednotlivých součástí platu úřednického nastaly některé změny jednak zákonem č. 541/19, jednak i platovým zák. č. 103/26 (arg. § 39 a násl. zák. č. 103/1926), a třebaže § 58 služ. pragm. byl dle § 214 odst. 2 zrušen (zrušeny §§ 46, 47, 49 až 59 a §§ 170 a 171 sl. pragm.), tolik je přece jisto, že diety vyplacené na základě výn. min. sprav. z 8. února 1919 č. 2566 nebyly platem ani ve smyslu § 45 služ. pragm. ani nejsou platem ve smyslu § 39 plat. zák., nýbrž byly »vedlejší platem« ve smyslu § 58 služ. pragm., pro který platily zvláštní předpisy, t. j. usnesení min. rady, resp. výnos min. sprav. z 8. února 1919 č. 2566. Dlužno tedy nároky na výplatu těchto vedlejších požitků posuzovati podle oněch pravidel, jimiž nároky tyto jsou normovány a jimiž jsou i modalities jejich vyplácení stanoveny.

Podle cit. výnosu min. sprav. z 8. února 1919 č. 2566 nepřísluší nárok na diety pro nemožnost přestěhovati se za dny ztrávené na dovolené. Ježto pak st-l se domáhá diet jen z toho důvodu, že svoji domácnost nemohl do U. přestěhovati, sluší domnělý jeho nárok posouditi jen podle cit. výnosu. Není tedy nezákonným, jestliže žal. úřad st-li po dobu jeho dovolené nárok na diety odepřel.

Nál. Boh. A 4098/24 se st-l nemůže dovolávati, ježto nález tento řeší otázku diet substitučních, tedy diet, které se zakládají na zcela jiném právním titulu a jsou upraveny zcela jinými předpisy.